

Să fiu o stâncă...la malul mării

Carmen

O stâncă vreau să fiu,
La malul mării...
Să-ți umplu sufletul pustiu
Cu taina depărtării!

Să mă îmbrac în spuma albă
Sub mângâierea zării
Când valurile poartă-n salbă
Plânsul viorii!

Cu crestele să ating cerul,
Să-nfrunt furtuni,
Să simt cum spulberă nisipul...
Vântul, în ani!

Să vii la mine și să-mi stai,
Tu, suflet trist
Și împreună să fim rai,
Al vieții rost!

Ca două stânci ce-s mângâiate
De spuma mării,
Ne vom simți apropiate...
Vom da uitării
Clipe cu lacrimi mari udate,
Statui iubirii
Vom ridica din valuri sparte...
Dă frâu visării!